

נִיר, דִּיּוֹ וְעֵט

היה היה פרופסור אחד שהחזיק על שולחנו
נִיר, עֵט וְדִּיּוֹ, כמו שיש לכל פרופסורים.
פרופסור, ילדים יקרים, הוא אדם שאליו באים
אנשים מבוגרים בדיוק כמו שילדים הולכים
למורה בבית הספר, אדם שלמד הרבה, כל כך
הרבה שלפעמים לא ידע מה לעשות עם כל
מה שהוא מחזיק בראשו. כל כך הרבה שהוא
לפעמים שוכח את רוב הדברים האלה. אדם
שקרא הרבה ספרים וכותב הרבה ספרים,
כמעט כל כך הרבה כפי שקרא, ולשם כך הוא
זקוק לנִיר, עֵט וְדִּיּוֹ.
פרופסור כזה בדיוק ישב עכשיו ליד השולחן
וחשב על הספר החדש שהתכוון לכתוב. הוא

החזיק כבר את העט בידו, אבל היה כבר ערב
או אולי היה עייף אחרי העבודה, בכל אופן
עיניו נעצמו והוא נרדם.
ואז נדמה היה לו שהוא שומע רשרוש של ניר
ובסוף שמע שהניר אומר בקול שקט "הייתי
רוצה לדעת מה היה עושה הפרופסור בלעדי.
הוא לא היה יכול לכתוב יותר, כי אני הוא
הדבר העיקרי בספרים שלו."
"הו אתה, הניר הטיפש" הפסיק אותו הדיו
"איך תמר דבר כזה? אלה הן האותיות
שעושות ספר ולא הניר. זה אני שזורח על
הפנים הלבנים שלך וכולם מביטים עלי."
"אינכם מבינים כלום" התחיל לקשקש העט
שגם הוא רצה להוסיף לויכוח "ברור לגמרי
שמבינינו אני החשוב ביותר. מי עושה את
האותיות? אני! איזה קשקושים הייתם עושים
בלעדי?" והעט התחיל לדבר בקול כה רם
שהפרופסור התעורר. הוא ראה שבשנתו עשה

עם העט על הניר חור ולחץ כל כך חזק שהעט התפרק ונוסף לכך גם הפך את הדיוותה והדיו נשפך מהשולחן על בגדיו ומשם על הרצפה. זה הרגיז אותנו תחילה כי הוא מאוד לא אהב לנקות. אך המקרה שעשע אותו מאוד והוא מיד כתב ספר.

בספר הסביר שאילו כל דבר בעולם היה ממלא את תפקידו על הצד הטוב ביותר, כולם בעבודה משותפת היו יכולים לעשות דברים שאף אחד לא יכול היה לעשות לבדו. הספר הצליח מאוד ורבים קראו אותו והניר, הדיו והעט לקחו להם כנראה את הדברים ללב, כי מאז הפרופסור, כאשר נרדם תוך כדי העבודה, לא שמע יותר ויכוחים ביניהם.